

Tuần Báo Vô Vi

14 tháng 10 năm 2012

Số 103

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Ở thế gian này Bé đã học được những gì ?
- 2) Mê tín là gì ?
- 3) Tu không đến đích thì phải làm sao ?
- 4) Người sống trên mặt đất này ai ai cũng muốn làm giàu, tại sao ?
- 5) Người tu ước mong đạt được những gì ?
- 6) Hôm nay Bé phải rời nơi ấm đi Hong Kong, Bé cảm thấy thế nào ?
- 7) Tại sao có những người nhớ thương Bé nhiều vậy ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 1 tháng 3 năm 1994 1) Hỏi : Ở thế gian này Bé đã học được những gì ? Đáp : Thưa, ở thế gian này Bé đã học không ít câu chuyện tiền tình duyên nghiệp và đã tự đào sâu chơn lý của cuộc sống. Qua sự tu luyện của chính Bé, mới cảm thông được tình Trời Phật mà dũng mãnh tự vượt qua mọi sự kích động và phản động, Bé rất cảm ơn mọi sự quyến rũ của cuộc sống, không gây sự thiệt hại về tâm linh của Bé, Bé vẫn tiến hóa trong thanh tịnh. Kệ: Tu tâm dưỡng tánh rõ hành trình Không có có không thức mới linh Minh đạo thức hồn tâm tự tiến Hành trình ban rải thức tâm linh.	Ngày 2 tháng 3 năm 1994 2) Hỏi : Mê tín là gì ? Đáp : Thưa, mê tín là những chuyện chính mình không làm sao thành công được, mà cứ bắt buộc người khác chạy theo đường lối của chính mình, tức là mê tín, thiếu thành thật với chính mình, và tạo khổ cho người khác. Kệ: Làm sao phát triển trí u mê Thực tế không tu lại bộn bề Lẩn quẩn trong vòng không lối thoát Trí ý không thông lại bối bề.
Ngày 3 tháng 3 năm 1994 3) Hỏi : Tu không đến đích thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, tu không đến đích là tâm chưa định, thì phải thật sự nhịn nhục và hòa đồng thì trí mới mở, tâm mới khai, từ từ sẽ có kết quả tốt. Kệ: Thực hành nhịn nhục trí tâm khai Tiến hóa không ngừng chẳng trả vay Tuệ giác gia tăng quy chánh pháp Giải minh đời đạo chẳng lầm sai.	Ngày 4 tháng 3 năm 1994 4) Hỏi : Người sống trên mặt đất này ai ai cũng muốn làm giàu, tại sao ? Đáp : Thưa, những người sống còn trên mặt đất này ai cũng muốn làm giàu, tại vì họ sợ nghèo và khó dứt khoát tánh tham lam của chính họ, cho nên rất khó tu và khó hòa. Ngược lại, người tu muốn sớm đắc thì phải tự dứt khoát tiền, tài, danh vọng. Kệ: Thực hành chẳng có trông mong Giải mê phá chấp sống thông dong Đường đời là tạm tâm dứt khoát Có không không có chẳng cầu mong.
Ngày 5 tháng 3 năm 1994 5) Hỏi : Người tu ước mong đạt được những gì ? Đáp : Thưa, người tu ước mong đạt được sự thanh tịnh của nội tâm. Đối với người tu thiên bất cứ pháp môn nào cũng phải tận tâm, tận tình thì cũng đạt được sự thanh tịnh của pháp môn ấy, cũng do sự kiên trì và nhịn nhục thì mới đạt thành. Kệ: Thực hành tinh tấn hướng về thanh Giải khổ giải sầu chẳng có tranh Chơn chắt thực hành không ý động Bình minh thanh nhẹ trở về nhanh.	Ngày 6 tháng 3 năm 1994 6) Hỏi : Hôm nay Bé phải rời nơi ấm đi Hong Kong, Bé cảm thấy thế nào ? Đáp : Thưa, trong hai tuần chung sống nơi khí hậu ẩm áp và tình người sưởi ấm, Bé cảm thấy rất nhẹ nhàng vui tươi, ăn ở điều hòa. Hôm nay bắt đầu đi nơi khác, Bé cảm thấy cuộc đời như những vở tuồng hát, luôn luôn di chuyển phong cảnh mới, tình Trời lúc nào cũng ban chiếu tốt đẹp, Bé sẽ có cơ hội giúp người từ tâm lẫn thân được khỏe mạnh là Bé rất vui. Kệ: Cuộc đời sống chết đạo phân mùi Thanh trực rèn trui tự sống vui Sum họp chung hành nơi cõi tạm Trí tâm thanh tịnh sống an vui.

Ngày 7 tháng 3 năm 1994

7) **Hỏi :** Tại sao có những người nhớ thương Bé nhiều vậy ?

Đáp : Thưa, có nhiều người nhớ thương Bé, vì tâm trạng dũng mãnh đồng hành như Bé, tần số và ý lực phát triển cùng đường lối, luôn luôn nhớ thương nhau.

Kệ:

Đồng hành tâm trạng thức như nhau
Cảm thức thương yêu rất nhiệm mầu
Ý nguyện không thay tình quý cảm
Thực hành chơn pháp trở về mau.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Văn Tự Vô Vi IV (tiếp theo)

...
Cái tam muội hỏa cũng là cái trực diện của tinh khí thần ở bên dưới phối hợp thành cái hỏa tam muội nó nóng, nó mạnh, nhờ cái đó con người mới có sức mạnh làm việc chống trả, đánh đập, trị tà đó là kêu tạo thành cái bàng môn tả đạo là do cái hỏa tam muội.

Tâm đăng, hương đăng: **Tâm đăng** là gì? Đăng là gì? Đăng là sáng suốt mà cái tâm các bạn sáng suốt là cái người ta kêu bằng tâm đăng, người ta lấy danh từ để cho mình hiểu. **Cái hương đăng** cũng vậy là cũng cái sáng suốt. Mà các bạn vun bồi phải thấp thì nó mới có, còn không thấp làm sao có sáng suốt phải làm, phải hành nó mới có. Còn tiểu thiên địa này bao gồm trong khối kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ tạng lục phủ, nó cũng như bầu trời thế giới, nó có trên có dưới, có thượng trung hạ đầy đủ.

Tỳ kheo là mỗi bộ phận tim, gan, tì, phế, thận là có người nhân viên làm việc. Mỗi bộ phận 250 vị thì tổng cộng 1250, nó đang theo các bạn. Các bạn theo ma nó theo ma, các bạn theo Phật nó theo Phật. Các bạn khai thông các bạn để các bạn hưởng cái chuyện đời đời, mà các bạn còn cố chấp hoài thì nó đâu có thấy mây cái này, mà nghe cái chữ này các bạn còn ghét thêm nữa là vì các bạn chưa có trình độ để thông cảm và hiểu.

Đó **thiện giác**, cái thiện lành trọn lành, thấy không? Cái phần hồn các bạn được quy tụ rồi, sáng suốt rồi mới hiểu biết sự sai lầm từ tiền kiếp, và sự sai lầm ngay ở kiếp thể gian này mình cũng nhìn nhận là sự sai lầm của chính mình mới kêu là người thiện giác. Còn **thiên môn** ở trong bản thể trung tâm bộ đầu cũng gọi là thiên môn mà khai thông thậm thủy cũng gọi là thiên môn. Ở trong đó nó có nhiều giới. Trong tiểu thiên địa nó có nhiều giới là cái cửa tiến lên trên hư không đại định. Á! Trên đỉnh đầu xuất phát ra và dưới trái cật cũng có là thiên môn cũng mở ra được hết. Bộ đầu mà trái cật hư thì bộ đầu không có làm việc ngơ ngơ ngáo ngáo, tâm thận bất hòa đâu có làm được nhưng mà cái thận mạnh thì bộ óc nó mới khai thông.

Thương ai hơn họ mà thương mình hơn ai. Rốt cuộc các bạn thấy không? Mình nói mình đem tâm thương người đó, nhưng mà người đó khi mà họ thức giác rồi họ thấy họ phải thương họ nhiều hơn. Ngày nay, các bạn tu các bạn thương các bạn nhiều hơn. Các bạn lại yêu đời, thương cái thể xác này, thương cái tổ chức huyền vi của Trời Phật đã ban bố cho các bạn. Các bạn thương Thượng Đế nhiều lắm, thương đấng Cha lành nhiều lắm, thì các bạn thương lấy các bạn. Thì họ, khi họ tu họ thức giác thì họ phải thương họ. Thương mình hơn ai, có ai thương mình bằng mình không? Vợ mình nó

thương mình, nó nói đôi môi vậy thôi, tạm trong cái thức dục vậy thôi, chớ còn sự thật là mình phải thương mình nhiều hơn, mình phải lo tu để lo dọn gánh mà đi, chớ giờ phút lâm chung vợ con có giúp được mình đâu. Cho nên, có cái câu “ thương ai hơn họ mà thương mình hơn ai ”.

Thế gian vô nan sự, bá nhẫn thành kim thị thể hòa. Ở thế gian có gì mà khó giải quyết đâu, mà nhiều khi các bạn cầu nài, thiếu thanh tịnh thôi. Các bạn thanh tịnh thì cái gì cũng giải quyết được. Các bạn học nhẫn và các bạn mới hiểu được cái luật sanh tử, cái việc nó sanh ra vậy thì các bạn cứ nghĩ rằng có sanh là có diệt. Nó khởi ra việc đó rồi nó sẽ tiêu chớ các bạn cần gì phải lo. Nó có chửi bạn rồi cuộc rồi nó cũng huê, các bạn lo sửa đi, đừng dành thì giờ để tranh chấp mà đau khổ. Bá nhẫn thành kim thị thái hòa, học cái nhẫn, cái gì mình cũng phải đặt chữ nhẫn rồi nó cũng xong, mình tin tưởng rồi nó cũng xong. Thành kim là thành cái giá trị. Lúc đó, chúng ta đâu có người thù trong tâm mà đâu có người thù trước mắt nữa là thái bình hòa hảo rồi.

Tứ trụ hòa phân. Đó là chúng ta trong bản thể chúng ta đông nam, tây bắc đều có một vị đang trụ trì và giữ cái thể sống cho tiểu thiên địa. Cho nên, tứ trụ nó phải có tứ trụ. Hòa phân là nó giữ giải, tiến hóa cho cái cơ thể này được bảo vệ cho phần hồn được tu. Tứ trụ này nếu mà chúng ta tu thức giác rồi thì chúng ta ngộ bốn đứa con ta cũng là bốn vị tướng trong thể xác. Mà nói cho người phạm họ không hiểu và họ chấp, họ nói anh nói vậy, chỉ thực hành mới thấy chớ bây giờ không biết nói sau.

Vật chất có linh điển không? Trong cuốn Thượng Đế Giảng Chơn Lý, Cha có dạy rằng con người là một diễn trình tiến hóa từ kim thạch qua thảo mộc, qua cầm thú và sau đó mới tiến đến làm kiếp người, sự thật nó vậy. Cho nên, trước kia Đức Phật cũng nói rằng một hạt cát mà cao càn khôn vũ trụ. Nếu mình hiểu nguyên lý của hạt cát cũng như tôi giảng ở bên trên rồi các bạn nghe thêm và hiểu. Đó thì nó phải đi từ giai đoạn một. Bây giờ chúng ta thấy hồi trước chúng ta dốt, chúng ta bước vào đời thôi thì chúng ta phải học chữ a trước tiên chứ gì. Ngày nay, chúng ta đặt ra câu chữ là ta nhờ biết được chữ a thì chúng ta đã làm hạt cát rồi, rồi lần lần nó đi tới cái này cái kia cái nọ rồi mọi trạng thái nó biến thành một trí thức thấu góp mọi trạng thái của sách vở của đời, thấy chưa? Còn chúng ta tiến về sự trí thức vô cùng của Thượng Đế thì chúng ta phải học kinh vô tự, là chúng ta phải hòa hợp với thật sự

nguyên căn của mọi trạng thái của kim thạch, của thảo mộc, của vạn linh.

Xá Vệ Quốc là gì? Là chúng ta biến cái tiểu thiên địa động loạn này biến thành cái Xá Vệ Quốc là mình tự bảo vệ lấy mình để tiến hóa, không làm sự phiền hà cho một người khác.

Yêu thương, khi mà các bạn không tu không phát triển được cái tâm điển làm sao mà các bạn yêu thương được. Trước khi các bạn yêu thương là các bạn phải phóng cái điển lành cho họ để cho tâm tư họ thức giác. Họ biết họ là quý, họ trở về với họ, bạn mới thật sự yêu thương họ. Còn bạn ôm hôn hít, cái đó không phải yêu thương, để độ cho họ hiểu họ kia mới là yêu thương. Mà muốn độ cái đó là mình phải tu, mình phải biết yêu thương mình nhiên hậu mới ảnh hưởng cho người khác tự yêu thương đó mới là chơn chánh.

Điển hóa văn: Không có điển thì không có văn chương. Cái thằng khùng nó viết chữ đâu có ra, các bạn nắm cây viết đi trong cái ý các bạn là cái điển chứ gì. Mà các bạn tu thanh nhẹ thì câu văn hành văn các bạn khác rồi, thấy không? Có điển nó mới hóa văn, chớ không phải văn hóa điển đâu. Mà các bạn không có tư tưởng dồi dào, không có thanh điển này kia, kia nọ, đó các bạn học ra chữ. Tâm linh các bạn thiếu cũng học dốt, học không nổi.

Kỳ thị tôn giáo là lấy cái phạm ngã thì nó phải kỳ thị tôn giáo. Cái tâm nó trước nó chỉ biết dâm dục là quý rồi, tiền bạc là quý rồi, chuyện bạc tiền của nó là phải rồi thì nó là phạm ngã nó trần trước. Tôn giáo là gì? Tôn giáo là đề cao sự sáng suốt để dẫn tiến tâm linh. Nó kỳ thị tôn giáo là tại vì nó mất tâm linh. Không học mà biết đó là đã học kinh vô tự mới biết trước. Các bạn có thiên, thấy không? Rồi các bạn thấy trong cái thần thức của các bạn nhận thức được các bạn mới biết chứ. Cho nên, cái đó là học kinh vô tự, không học mà biết.

Lập công bồi đức. Lập công là chúng ta làm, phát tâm làm những cái gì hữu ích và cần thiết thì chúng ta làm, không hữu ích không cần thiết chúng ta không làm mới bồi được cái đức tánh tốt.

Linh tự: Linh tự trong tầm đạo giải chơn lý, Cha gọi là linh tự. Linh tự là một linh căn như tôi nói đó. Tất cả các con kiến cũng là linh tự của Ngài. Nó biết mưa, nó biết trốn, nó biết nóng, nó biết lạnh thì người thể gian cũng vậy là một linh tự, thấy không? Còn **Long Hoa và Long Vân** trong tầm đạo giải chơn lý, Cha dạy rằng Long Hoa xảy ra trước, Long Vân xảy ra sau nhưng trong một cuộn băng thầy lại giảng rằng Long Vân xảy ra trước, Long Hoa xảy ra

sau, vậy kính xin thầy giảng lại cho con rõ để con sắp hai chữ này vào trong sách con đang soạn.

Cho nên Long Vân là một cuộc thay đổi chuyển động mạnh thay đổi cái quả địa cầu nhiên hậu mới tới Long Hoa. Long Hoa là cuộc vui tụ hội của Tiên Phật còn Long Vân là cuộc hành lập để di chuyển tới. Long là sự di chuyển, vân trong tụ tan, nó rõ rệt như vậy.

Luyện đan. Luyện đan cũng như luyện đơn đó. Các bạn tu mỗi đêm co lưng răng kẻ răng mà tiết dục đó là luyện đan.

Mở trí nói diễn quang thức giác chơn lý. Mở trí là tôi nói rằng trung tâm bộ đầu mình có ngoài bộ đầu này mình có một cái sự sáng suốt mà cái hào quang đó mình thấy rõ ràng bao hết cả bộ đầu mình. Đó, nó mới thức giác chơn lý lúc đó nó mới hiểu chơn lý. Nó hiểu một cách mau lẹ vừa động là biết, vừa động là mở chỉ có diễn mới mở trí được. Mà về suy tư thể gian là bị một trí chớ không có mở trí.

Ngũ khí triều ngươn mà tam huê trụ đánh đó thấy không? Ngũ khí là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ở trong mình hén, chua, cay, chát, đắng, mặn, nồng. Triều ngươn là thanh nó cứ đưa lên. Các bạn ngồi đó ăn uống vô thì nó đưa lên, đưa lên, đưa lên, nó

quy ngươn tụ lại, nó mới sáng suốt. Còn đói quá mệt quá nằm yên một chỗ thì cái sáng suốt nó cũng mất đi. Tam huê trụ đánh là trung tâm bộ đầu tinh khí thần mà sáng suốt lên rồi, trụ rồi, trụ đánh lên trung tâm bộ đầu lúc đó mới thấy diễn.

Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc. Đó thì ông có tu là tu bổ sửa chữa lấy ông thì ông mới được mà bà có tu thì bà mới được chứ không có ông tu giùm bà mà bà tu giùm ông đâu. Không có cái vụ đó, không có cái vụ lợi dụng.

Phật tử, người ta nói rằng tu theo ông Phật tôi là con của ông Phật. Người ta đặt ra Phật tử là vậy. Tôi tu theo ông Phật là tu theo cái đường lối sáng suốt đó tôi là con của ông Phật rồi. Nói về trần gian thế gian thời ở bên trên không có cái đó. Bên trên mà tu tới đắc đạo, không không gian không thời gian thì ai cũng vậy, Phật nào cũng như Phật vậy. Phật là quân bình, bình đẳng, phát triển tự do trong thanh giới.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal 1980)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 4 tháng 5 năm 1974

Thành tâm tự nguyện tu tâm tiến
Trí giải phân minh sắc lý truyền
Hồn vía tương hành chung thức giác
Dưỡng không lưu diễn pháp phân huyền

Tiến theo chân lý giải phiền,
Nguyên căn sẵn có năng huyền tại tâm.
Khai thông diễn pháp chẳng lầm,
Tiến hòa thanh tịnh chơn tâm dung hòa.
Bầu Trời thế giới chẳng xa,
Khai thông chơn tánh lập đà tiến tu.
Tu cho thoát khỏi mê mù,
Bình tâm dịu dặt thân từ tiến xa.
Minh tâm không động một nhà,
Phật từ thế giới tiến hòa lên trên.
Tóm thâu thanh diễn lập nền,
Tự tu tự tiến giữ bền bỉ tu.
Căn nào quả nấy khai bù,
Trả vay vay trả thân từ tạm sanh.
Thời gian tại thế thừa hành,
Chuyển qua sanh lão ta đành phải theo.
Tham lam tại thế than nghèo!
Đuổi đeo đeo đuổi lo nghèo khổ thân.
Chung quy tự hỏi phước phần,
Tâm sanh tâm diệt cảm lần sửa sai.
Cảm minh Phật giải thanh đài,
Trong không mà có ngày ngày yên vui.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bốn (tiếp theo)

ĐẠO CUNG THÁI THANH

NGHE THÁI THUỘNG ĐẠO TỔ THUYẾT PHÁP

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Đến đây chúng ta mới thấy rõ rằng chúng ta không phải là người ở đây sản xuất, thấy cái nguyên lý sản xuất chưa? À, của bên trên xuống chứ không phải người thể gian, tôi đã nói nhiều lần, hôm nay đọc ra mới thấy không khác gì mà tôi đã nói, là tất cả chúng ta không phải là người ở đây, không có ai chế chúng ta ra được hết. Chúng ta có quyền sống tự do trong tâm thức mà tâm thức của chúng ta muốn thế nào? Muốn hướng thượng hay là muốn làm những điều ác, tranh chấp và sống trong cái chỗ eo hẹp, muốn đi đường lớn hay là đi đường hẹp. Đi đường hẹp thì cứ đem tham sân si hướng hạ mà đi đường lớn thì cứ đem tham sân si hướng thượng. Cho nên may mắn nhất là chúng ta đã có cái pháp, dù tâm xao lãng nhưng pháp thực hành rồi nó cũng nhắc nhở phải ăn năn hối cải và trở về với sự chơn giác của chính mình thì mới thấy rằng chúng ta đâu có phải là người phạm ở thế gian đâu. Tôi nói các bạn không phải người phạm, một nguyên linh của trời đất liên hệ với càn khôn vũ trụ là một mà không chịu ý thức điều đó. Cứ xưng mình là thứ yếu hèn mà không chịu khai thác cái cơ năng sẵn có của chính mình để thực hiện cái hòa đồng của tam giới. Cho nên rất thua thiệt, thua thiệt ở chỗ nào? Càng ngày càng ở trong cái vị trí eo hẹp rồi cái vị trí eo hẹp nó làm cái gì? Nó dẫn ta đi xuống cái chỗ tăm tối, tranh chấp vô lý. Ngày hôm nay, chúng ta trong giây phút ta đi thiên đường chơi, nghe người ta thuật lại thiên đường và tâm hồn, tâm thiên chúng ta nghe thấy họ nói đó, chúng ta đến đó, có cái ý niệm, có cái khái niệm đến đó rồi, rồi chúng ta có cái pháp

tu để tháo gỡ những cái gì trói buộc mà chúng ta không có đi được. Chúng ta còn ngồi đây lo cho người này, lo cho người kia, lo cho người nọ, cột cái tâm làm sao chúng ta bay được! Thấy chưa? Cái chuyện lo đó là Lão Mẫu đã lo rồi. Cho nên, kì này nghe lại cuốn Đạo Tâm đã cho các bạn thấy, Diêu Trì Kim Mẫu đã khóc biết là bao nhiêu, nhắc các con Ngài. Các bạn thấy cái tình yêu thương và phân tách từ li từ tí để cho các bạn đi. Có gì sung sướng bằng, có gì cởi mở bằng, có gì thương yêu bằng; chỉ ta chịu nhận hay là không. Nếu chúng ta nhận thì chúng ta dễ về không, về cái nguyên căn không thanh nhẹ chúng ta mới trở về cái cõi đó được. Còn chúng ta ôm sự bận bịu so đo thì làm sao mà chúng ta tiến hóa được. Tất cả đều sắp đặt hết rồi. Luật trời là thương yêu cởi mở mà tâm mình cứ nghĩ gắt gao hành hạ, làm sao tiến, tâm mình eo hẹp, tâm mình vô tư, mà bị trở lại sự ưu tư, phải nặng không? Phải che lấp không? Phải tắt đèn không? Rồi bây giờ than trách với ai? Ai làm nấy chịu! Cho nên tình thương của Thượng Đế, của Lão Mẫu là phải mở thêm địa ngục nữa, để làm chi? Để chiều con và để cho nó có cái cơ hội đau khổ, nó mới chịu thức tâm. Bình sanh ở thế gian hoàn cảnh đã dạy nó, nó còn chưa chịu thức tâm. Tôi có chồng, tôi bỏ thằng này, tôi lấy thằng kia, lấy một chục thằng mới có kinh nghiệm, nhưng mà cái khổ rồi cuộc là nó đâu có biết! Còn ông kia nói: Ô kia, tôi qua đây tôi lấy vợ Mỹ, lấy tùm lum rồi bị khảo. Trời ơi! Chết cha mình ngu! Rồi cuộc mới thấy ngu. Vậy bây giờ có người ta nhắc và thấy rõ cái nguyên linh của mình, chứ không phải thấy cái xác. Nãy giờ nói không

phải thấy cái xác, thấy cái nguyên linh, thấy cái phần hồn, nguyên linh tròn đầy cũng như là vũ trụ mà sự biến chế đó là phối hợp của ngũ hành mới cấu trúc thành một cái cơ thể siêu nhiên này. Cái tâm hồn chúng ta tại sao không hướng về siêu nhiên, còn dại dột gì không tự chủ. Ta phải tự chủ, ta phải nắm lại cái quyền năng sẵn có của chính ta. Ở đời, chúng ta biết tha thứ và thương yêu thì cái đầu óc, cái sự sáng suốt của chúng ta nó mới nảy nở, mà không biết tha thứ và thương yêu thì cái sự tăm tối nó sẽ tràn ngập, hận thù. Tưởng đâu tôi trừng trị người đó thì người đó thụt lùi mà tôi tiến, nhưng mà người đó tiến hồi nào tôi không hay, thấy chưa? Vì mình chưa đủ quyền năng, còn quyền năng của ông trời đặt luật rồi thì có quyền trừng trị. Trừng trị ở chỗ nào? Cái luật này là đi xuống mà cái bên này là đi lên, thì bây giờ đã có thang máy rồi, đứng ở đây nó đi lên, mà không nghe lời đi đây là nó đẩy ra, nó đi xuống, thấy chưa? Cho nên đạp trật một chút, sai một li đi một dặm. Đường đi của chúng ta rất rõ ràng, có tam giới, thượng trung hạ, làm Pháp Luân Thường Chuyển cho nó khai mở, rồi thanh lọc cái hạ giới cho nó ổn định. Cho nên tại sao Lão Mẫu và Thượng Đế phải lập cái thế gian để làm gì? Ban đầu tưởng gọi Tiên xuống lập cho nó ổn định. Tiên xuống cái nó mê trần, bây giờ xuống đem những người truyền pháp nhắc cho nó biết, mà người truyền pháp là người nào? Cái người mê trần như thế gian mà bị đau khổ như thế gian và luân hồi nhiều kiếp như thế gian mới được làm giáo chủ, nó quá nhiều cảnh khổ rồi! Nó đã gỡ rối cho nó rồi, nó mới nói cái thực hành để cho người khác gỡ rối và nó rút ngắn con đường cho mọi người được tiến trở về nguồn cội, chứ cái người mà lên truyền pháp hay là giáo chủ không phải dễ. Phải biết ăn phân, phải biết uống nước tiểu, phải biết cái gì dơ như thế mà không chê, không chán, thấy đó là luật, mà cái luật đó là cái luật phổ độ để cho tâm linh tiến hóa. Cho nên ở thế gian đã thấy nhiều rồi, có người bị khinh khi nó mới chịu đi học, xin chén cơm còn đá chén cơm nữa, nó tức nó mới học, nó mới thi thành trạng nguyên, thấy không? Hoàn cảnh ràng buộc nhiều quá, bây giờ chúng ta tức quá chúng ta mới tu, chúng ta mới thành Phật, phải không? (cười...). Hoàn cảnh giày xéo thấy nó ác lắm, nhưng mà nó là ân nhân, không có hoàn cảnh đó thì không có bao giờ có cơ hội tiến, hoàn cảnh là ân nhân, thấy chưa? Sau cái đau khổ rồi, chúng ta mới thấy, nhờ cái hoàn cảnh, ngày hôm nay tôi có cái vị trí tu. Đụng đầu rồi mới biết, mới thức tâm, mới lo tu, mới thấy

rằng: Ôi cha! Cha mẹ mình thương mình cũng như mình biết thương con mình, mình mới biết thương cha mẹ mình, rồi ngày nay mình làm mẹ mình mới nhớ là Diêu Trì Kim Mẫu mình thể thiên hành đạo, thay Ngài làm một việc tốt cho con, thương yêu con, xây dựng con và lái lèo cho nó đi tới con đường chân chính là trách nhiệm của người mẹ hiền. Cho nên cái “Đạo Tâm”, Diêu Trì Kim Mẫu cũng có nói: con thay mẹ hiền, mẹ đã làm mẹ, bây giờ con làm mẹ, con phải vì con hơn nữa, con phải thương yêu con của con hơn nữa, tức là con sẽ thương yêu hơn loại hơn nữa thì lúc đó là con được trở về nguồn cội. Cho nên cuốn Đạo Tâm nhắc đầy đủ hết, không có thiếu một phần sự nào. Ráng vui với chính mình và cởi mở ra để đem cái an lạc của kỉ nguyên này độ cho tất cả, nhà nhà yên vui, có cảm thấy có phần sung sướng không? Tại sao có sự cảm thấy sung sướng? Thấy bản năng được hồi sinh! Thấy không còn bơ vơ, không còn đau khổ, có trên có dưới, có sự hòa đồng nó đang nung nấu và ôm ấp tâm hồn, thấy không? Với cái cảnh này, thế gian có mấy chỗ? Rồi phải nhìn trên bình diện nhân loại, số người này có phước nhiều đó, thấy rõ chưa? Vui mà không biết làm sao vui, không có vận dụng cái khả năng mình để hiểu cái giá trị của cái vui đó thành ra mình nói vui mà không biết sao vui, tôi không có chen ép ngũ tạng tôi nữa, tôi không có uy hiếp tôi nữa. Có sao ăn nấy cho nó ấm một chút, mà cái gì tôi ăn nhiều như thế, tôi ăn toàn là cơm tinh thần, cởi mở dẫn tiến phần hồn, từ cõi này tới cõi nọ, đem tôi trở về với chỗ thức tâm chánh giác. Trong mấy ngày học hỏi trên đường đi tâm đạo, trên đường truy tầm chơn lí mà để phá tất cả những ngại ngại trong nội tâm nội thức. Khi ta vận dụng sự sáng suốt và dẹp bỏ sự ngại ngại trong tâm thức thì ta thấy gì? Thấy rõ vô quái ngại¹! Bây giờ mọi người sống sao cũng được, thấy luật rồi, sống trong luật rồi, cái luật tự nhiên và cái luật siêu nhiên, hai cái nó hòa hợp để cho tâm thức được cảm hóa, hiểu địa ngục là đâu, thiên đường là đâu? Tại sao những người giải thoát lại vận dụng đủ thứ để đem cho những người chưa giải thoát biết đường tiến mà thấy rõ cái đường đi nó nằm ở đâu? Nó nằm ngay trong tâm! Tâm ở đâu bây giờ mà thấy? Làm sao tìm ra cái tâm? Cho nên người tu đạo, cứ tu như thế kiếp, ngộ như thế, bắt ngờ mới thấy cái tâm tôi. Tu hoài, tu mãi, kiên trì qua nhịn nhục, qua thử thách rồi từ đó nó mới bực

¹ vô quái ngại: tâm không vướng ngại

lộ cái chơn tâm, bản tánh nó hồn nhiên khi nó gặp người tai nạn nó chỉ biết cứu không, chớ nó không biết cái bản thân của nó. Đó là tâm nó rồi, thì chúng ta ngồi đây học đạo thấy thầy giảng toàn là cái gì? Có phải suy tư để giảng không? Không! Luôn luôn với cái tâm hồn nhiên, hòa với siêu nhiên, tận độ chúng sanh, trong lúc đó tất cả những người ở dưới ngồi thấy sung sướng... tôi cảm nhận sự thương yêu tôi đang ôm ấp trong lòng, sự hòa ái tương thân là một, tôi thấy đường đi mà tôi phải giữ lấy tôi đi. Giữ cái tâm tôi đi mà khi tôi bước vào cái tâm rồi thì tôi bỏ tất cả những cái chuyện động loạn ở bên ngoài tôi mới thấy tâm là bất ngờ trong giây phút đó, nhà cháy tôi nhảy tới cứu người ta, tuy tôi không có phương tiện mà tôi vẫn cứu, thì đây là cũng như nhà cháy, Trời Phật xuống cứu ta thì ta phải nhận cái sự hồn nhiên tự tại đó mà để chúng ta tiến thì mới thấy cái tâm. Tâm ở các nơi, tâm ở trong, tâm ở ngoài, lúc nào cũng sẵn sàng, chớ cái tâm không phải tính, tính là không có tâm! Tâm không bao giờ tính, rồi mới thấy đó là tâm từ bi, rồi kết luận nó là từ bi là sức mạnh. Như tôi đã thường nói, nhà cháy một người đàn bà có thể ôm cái tủ sắt chạy tuốt ra ngoài đường, vì tự nhiên có sức mạnh, vận dụng sức mạnh và thấy cái của đó là quý nhưt

ôm chạy, mà ngày hôm nay chúng ta thấy cái tâm chúng ta là quý nhưt, chúng ta làm thế nào? Hồn nhiên trở về với chơn tâm, ngự hỷ trong tâm, hòa với tất cả càn khôn vũ trụ là một, huỳnh đệ tử muội là một, tất cả là một thì nháy mắt chúng ta đã tu rồi, chúng ta không có làm ô trược bất cứ nơi nào, nếu tâm chúng ta quý nhưt, ngồi đâu cũng là an lạc, ngồi đâu cũng đầy xán lạn quý nhưt, thiên địa nhơn quy nhưt, tất cả vạn linh đều là một. Chúng ta đã ý thức rõ rồi, nguyên khí của trời đất nuôi dưỡng cây cỏ, thú vật, con người là một, nếu ông trời mà cứ lo từ thứ, từ thứ là biết chừng nào mà lo được. Cho nên cái nguyên lý đó là chiêu cho vạn linh, mà vạn linh phải tự lo. Bây giờ các bạn tự lo cho cái cơ cấu làm việc, ăn ngủ ỉa, tham sân si, hỷ nộ ái ố dục, tự lo để khai mở nó. Ta biết có tâm rồi thì vạn linh cũng có tâm. Ta hướng tâm về vạn linh và tận độ vạn linh trong tiểu thiên địa này thì cái tâm quý nhưt nơi ta nó mới có, cái thức hồi sinh nó mới phục hồi để dãi, đầy sinh khí tương giao với cả càn khôn vũ trụ, cõi mở vô cùng. Cho nên chúng ta thấy rõ cái đường đi rồi, cực nhọc khổ đau, người nào cũng phải trải qua hết rồi, bây giờ chúng ta tìm con đường nhẹ nhàng. Hôm nay ta tiếp tục đi lên thiên đường lần nữa.

(còn tiếp)

